

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1230/2021
23.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање новца из члана 223. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Станојчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку ЗК. бр. 111/18 од 21.05.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-590/21 од 06.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Станојчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку ЗК. бр. 111/18 од 21.05.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-590/21 од 06.09.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку ЗК. бр. 111/18 од 21.05.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање новца из члана 223. став 2. КЗ, и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, при чему не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора и новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико наведена новчану казну не плати у остављеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и одлучено је о имовинскоправном захтеву оштећене, као и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-590/21 од 06.09.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, и пресуда Основног суда у Чачку ЗК. бр. 111/18 од 21.05.2021. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Станојчић, због повреде кривичног закона, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет или исте укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а као незаконит доказ означава доказну радњу препознавања лица. Образлажући напред наведену повреду, бранилац наводи да је препознавање лица извршено после две године од критичног догађаја, те да препознавању није присуствовао бранилац окривљеног, који том приликом није нити позван нити обавештен да присуствује препознавању.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези, у образложењу пресуде, на страни три став два и три дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у преосталом делу оцењен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона, бранилац наводи да је моменат када је кривично дело свршено, моменат када је оштећена предала лицу новац (динаре и 100 евра), а пошто је пре тога три пута на УВ апарату проверила новчанице и уверила се да су исте исправне, из којих разлога кривично дело фалсификовање новца не

постоји, јер је професионални УВ апарат показао да су три новчанице у апоенима од 200 евра исправне и да нису фалсификати. У вези са изнетим, бранилац коментарише понашање критичном приликом, оштећене и сведока ББ, као и налаз и мишљење НБС, Сектор за послове са готовином и износи сопствену оцену исказа сведока ВВ и ББ и на својим чињеничним закључцима, другачијим од оних утврђених у побијаним пресудама, заснива свој став, да новчанице које су биле предмет овог поступка нису фалсификати. На описани начин, по ставу Врховног касационог суда, бранилац у суштини указује на погрешно и непотпуно чињенично стање, односно повреду кривичног закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП наводима да првостепени суд није образложио зашто и на основу чега је „поклонио веру“ другом УВ апарату, а не првом, који је показао да су новчанице исправне, када није извршено вештачење та два апарата да би се евентуално утврдило који је исправан, а да је другостепени суд у образложењу своје пресуде само навео да су ови жалбени наводи оцењени као неосновани, без икаквог образложења и разјашњења зашто је такву оцену дао.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 440. и 438. став 2 тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део, на основу члана 491. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић